

in kamenje. »Odpri, Črna suknja, da ti vzamemo skalp! Vsa z zaveznikom rdeče sodrge! Na drevo ž njim! Ne boš nam več delal zgage pri kupčiji! Krstili te bomo z žganjem in okopali v reki!«

Petelin na puški mladega fanta se dvigne: »Rad bi jim ohladil kri! Saj so hujši ko volkovi.«

»Iz misijonske hiše ne sme strel!« se razburi Baraga. »Pijani so in ne vedo, kaj delajo.« Pa spusti plemenito glavo na sklenjene roke.

»Zažgimo! Ven s podganami!« zatuli divji glas.

»To je Jim-Tim,« se stresne Nohamo in dene žveplo na beli prah. Zapove: »Ko odprem, stopita vidva s puško za mene, ti Bastel in fant! Streljati ni treba, rad bi dobil vse tri žive.«

Sunkoma se odpro vrata. Kup dračja odleti, za dračjem pa odskočijo črne postave. Rdeče zagori na pragu luč. Ves v svetlobi stoji Nohamo in strša steklenico v dvignjeni roki. Kakor da so se na mah iztreznile vse divje umazane postave, se umikajo napadalci in prosijo: »Ne izpuščaj na nas bolezní, véliki glavar! Ne izpuščaj! Nismo šli nadte — nič nočemo tebi!«

Nohamo pa stopa čez prag. Vse se umika, vpije in prosi. Nohamove oči so kakor žerjavica, njegov glas kakor nož: »Tako! Niste hoteli nadme, ki imam puško! Na moža pa, ki nima puške in se ne brani, ki vas ljubi — nad njega ste hoteli! Zverine ste, vredni, da vas pobere kuga kóz!«

Nohamo stopi naprej — divjaki se blazni umikajo. Nakrat zavpije Jim-Timov glas:

»Ti si mi uropal moj papir! Ti, ti! Zdaj te imam! Nanj, Bob in Ham! Nanj, vi drugi!« Pa se zažene tudi sam v Nohama... Bastel dvigne puško, a ne more ustreliti. Steče k Nohamu, da prestreže Jim-Timov nož. V ozadju Baraga krikne. Zdi se, da je Nohamo zgubljen. Pa v hipu se vrže nekdo kakor kača med razbojnika in njegovo žrtev. Nož odleti in močne roke zgrabijo Jim-Tima od zadaj. Velika perjanica mu zaplahta nad glavo. Jim-Tim zakriči obupno: »Vranjeglavci! Na pomoč, Bob in Ham!« Pa že ležita tudi Bob in Ham zvezana na tleh. Noži zagrozijo kožuharjem in Indijancem: »Kdor ljubi svoj skalp, naj zgine!«

Nohamo stisne Dolgolasu roko: »Še nocoj boš sodil razbojnike! Potem ti vrnem in grem s teboj po Utalo.«

Danilo Gorinšek: Trobentice.

*To žarijo vse poljane,
da očesu vid zaslanja!
Je li živa to resnica
ali le begotna sanja?*

*Ni begotna sanja v blesku,
le trobentice so ozklile.
Bogec sam jih je prebudil,
da bi pómlad nam znanile.*

*To blestijo vse poljane!
Brez prestanka, brez miru
trobijo trobentice nam:
»Bogu čast, pómlad je tu!«*